

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ.φρ.χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Αἰδίου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Μαρτίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 11

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 73)

Τὴν 9 Μαρτίου ἡ παράδοξος αὐτὴ βροχὴ ἐπανελήφθη ραγδαίοντα, ὑψώθη δὲ καὶ ἡ θερμοκρασία τοῦ ὕδατος, τὸ ὅποιον ἡ χεὶρ δὲν ὑπέφερε πλέον. Ὁ ἀπέραντος ἀτμώδης πέπλος, ὁ ἐκτεινόμενος καθ' ὅλην τὴν περίμετρον τοῦ μεσημβρινοῦ ὀρίζοντος, ὡμοίαζε πρὸς παμμέγιστον καταρράκτην, χυνόμενον ἀθροῦδας ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ.

Μετὰ δώδεκα ἡμέρας, σκότος βασιλεύει ἀνὰ τὸ πέλαγος ἐκεῖνο, — σκότος διασχιζόμενον ὑπὸ τῶν φωσφορισμῶν, οἱ ὅποιοι ἀναδίδονται ὡς ἀστραπαὶ ἀπὸ τὰ γαλακτώδη βάθη τοῦ νοτίου ὠκεανοῦ, ὅπου πίπτει ἀκαταπαύστως ἡ βροχὴ τῆς λευκῆς κόνεως. . .

Τὸ πλοίαριον ἐφέρετο πρὸς τὸν καταρράκτην μετὰ ταχύτητος ὑπερμέτρου, τῆς ὁποίας δὲν ἐξηγεῖ τὸ αἶτιον ἡ διήγησις τοῦ Ἀρθούρου Πύμ. Ἐνίστε ὁ πέπλος διεσχίζετο, ὀπισθεν δὲ διεφάνετο μυστηριωδῶς χάος μορφῶν ἀορίστων καὶ συγκεχυμένων, τὰς ὁποίας ἔσειον ρεύματα ἀέρος ἰσχυρά. . .

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου σκότους διήρχοντο σμήνη πτηνῶν γιγαντοσώμων καὶ λευκῶν τότε δὲ ὁ ἄγριος Νύ-Νύ, εἰς τὸ ἔπακρον τοῦ τρόμου, ἀφῆκε τὴν τελευταίαν πνοήν. . .

Ἐξαίφνης τὸ πλοίαριον, ὠθούμενον ὑπὸ δυνάμεως μυστηριώδους, παρασύρεται μετὰ ἀστραπιαίαν ταχύτητα πρὸς τὸν καταρράκτην, ὅπου ἀνοίγεται ἓν βάραθρον, ἑτοιμον νὰ το καταπίη. . . Ἄλλ' ἰδοὺ τότε μία μορφή ἀνθρωπίνη, δι-

αστάσεων ὑπερφυσικῶν, ἐμφανίζεται ὡς ὄπτασία. . . Καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ἀνθρωπίνου τούτου ὄντος εἶνε ἡ τελεία λευκότης τῆς χιόνος. . .

Τοιοῦτον εἶνε τὸ παράδοξον μυθιστόρημα, τὸ ὅποιον, — ὡς ἐνόμιζα τότε τοῦλάχιστον, — εἶχε πλάσῃ ἡ ἀχαλίνωτος φαντασία τοῦ μεγίστου τῶν ἀμερικανῶν συγγραφέων. Οὕτω τελειώνει, ἡ μᾶλλον δὲ ν' τελειώνει. Κατὰ τὴν γνώμην μου, ὁ Ἐδγαρ Πόε, μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐπινοήσῃ λύσιν ἀρμύζουσαν εἰς τόσῳ

θαυμαστὰς περιπετείας, διέκοψεν ἀπὸτόμως τὴν διήγησίν του διὰ τοῦ «ἐξαφνικοῦ καὶ οἰκτροῦ» θανάτου τοῦ ἥρωός του, ἀφίνων τὸν ἀναγνώστην του μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἐδημοσιεύοντο ἀργότερα καὶ τὰ δύο ἢ τρία κεφάλαια, τὰ ὁποῖα λείπουν, ἂν ποτε ἤθελον ἀνευρεθῇ.

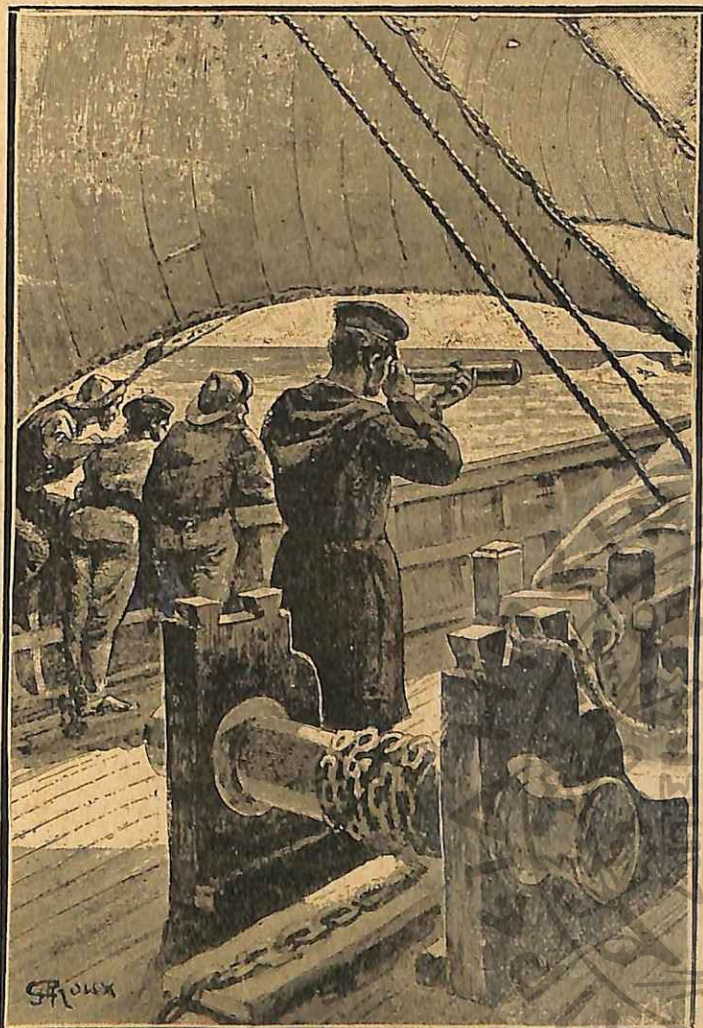
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'.

ΟΥΔΕΜΙΑ ΠΛΕΟΝ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ !

Ὁ πλοῦς τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο υ ἐξηκολούθει ὑπὸ τὰς εὐνοϊκωτέρας συνθήκας. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν θὰ ἐφθάναν εἰς τὴν Τρίσταν-Δακούαν, κατὰ τὰς προρρήσεις τοῦ ναυκλήρου Οὐρλίγκερλχ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυε νὰ μου ἐκθειάζῃ καθημερινῶς τὸ πλοῖον καὶ τοὺς κυβερνήτας του.

— Ἀξίος ὁ πλοίαρχός μας, μοὶ ἔλεγεν· ὑπεράξιος ὁ ὑποπλοίαρχός μας, ἱκανὸς νὰ κυβερνήσῃ καὶ ναυαρχίδα ἀκόμη ! Ἀλλὰ γολέττα μιά φορὰ καὶ ὁ Ἀ λ β ρ α ν ὁ ε μας, ἔ, κύριε Ζώρλιγκ ! Ἀλήθεια, ἄκουσα ὅτι τώρα, εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, κάνουν κάτι καράβια με μηχανές εἰς τὴν κοιλίαν καὶ με τροχοὺς εἰς τὰ πλευρά, πού τοὺς μεταχειρίζονται ὅπως τὴ πάπικ τὰ πόδια τοὺς !.. Θὰ το ἰδοῦμε καὶ αὐτό !.. Ἀλλὰ τί νὰ σὰς πῶ, κύριε Ζώρλιγκ ! Μοὺ φαίνεται πως αὐτὰ τὰ νέα καράβια δὲν θὰ μποροῦν ποτὲ νὰ παραβγοῦν με μιά καλὴ φρεγάτα τῶν ἐξήντα. . . Ὡ, δὲν βαριέστε ! ὁ ἄνεμος τοῦ Θεοῦ εἶνε πάντα ἀρκετὸς, καὶ ἓνας καλὸς ναύτης δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τροχοὺς καὶ ἀπὸ μηχανάς !..

Δὲν εἶχα καμμίαν ὁρεξὶν νὰντικρούσω τὰς ἰδέας τοῦ ἀγαθοῦ ναυκλήρου περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀτμοῦ εἰς τὴν θαλασσοπλοΐαν. Ἀλλως τε

«Ὁ Τζέμ Βέστ, ὁρῶν παρὰ τὸ μέγα βροῦλλον, μετὰ τὸ ναυτικὸν τηλεσκόπιον εἰς τοὺς ὀρθαλμούς. . .» (Σελ. 82, στήλ. γ'.

τότε ακόμη έχανον τὰ πρῶτα πειράματα, καὶ ἡ ἐλπίς δὲν εἶχεν ἀντικαταστήσῃ τὰ ἰστία... Ὡς πρὸς τὸ μέλλον... ποῖος ἤδυνάτο νὰ τὸ προῖδη;

Κατὰ τὰς ἀκολουθούσας ἡμέρας ὁ πλοίαρχος Λάν Γκλύ δὲν μοι ὠμίλησε διόλου περὶ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ. Ἐφάνετο μάλιστα, ὡς νὰ μὴ μοι εἶχε κάμῃ κανένα λόγον περὶ τῶν περιπετειῶν τοῦ ἥρωος τούτου. Ἀλλ' ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν μοι ἐλεγε, βεβαίως δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ με πείσῃ ποτὲ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν. Τὸ ἐπαναλαμβάνω: λογικὸς ἄνθρωπος ἡδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι πρόκειται περὶ γεγονότος καὶ ὄχι περὶ μύθου; Φαντασθῆτε! Μία γολέττα νὰ προχωρήσῃ μέχρι τοῦ ὀγδοηκοστοῦ τετάρτου παραλλήλου, καὶ τὸ ταξίδιον τοῦτο νὰ μὴ θεωρηθῇ μέγα γεωγραφικὸν γεγονός!..

Ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς νὰ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὰς ἐσχάτιας τοῦ Ἀνταρκτικοῦ, καὶ νὰ μὴ δοξασθοῦν ὡς ἐξερευνηταὶ ἀνώτεροι καὶ τοῦ Κούκ, καὶ τοῦ Βέδδελ καὶ τοῦ Βίσκοκ!... Καὶ ἡ θάλασσα ἐκείνη, ἡ ἀπαγής, ἡ ἀνακαλυφθεῖσα ὑπ' αὐτῶν;... καὶ ἡ ἔκτακτος ταχύτης τῶν ρευμάτων, δι' ὧν ἐφέροντο πρὸς τὸν πόλον;... καὶ ἡ μεγάλη θερμότης τοῦ θαλασίου ὕδατος;... καὶ ὁ ἀτμώδης πέπλος, ὁ καλύπτων τὸν ὀρίζοντα;... καὶ ὁ καταρράκτης, ὁπισθεν τοῦ ὁποῖου, διανοιγομένου αἰφνης, ἐμφανίζονται μορφαὶ μεγέθους ὑπερανθρώπου;... Εἶνε δυνατόν αὐτά; εἶνε πιστευτά;

Ἐκτὸς τούτου, πῶς ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς ἐπανήλθον ἀπὸ τόσῃ μακρᾷ; πῶς μὲ τὸ τσαλαλικὸν ἐκείνο πλοίαριον κατῴρωσαν νὰ διασχίσουν εἰκοσι μοίρας, νὰ διαβῶν τὸ παγόφραγμα καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὰς πλησιέστερας ἀκτὰς; καὶ διατί ὁ Ἀρθούρος Πύμ δὲν ἐκθέτει τὰς λεπτομερείας τῆς ἐπιστροφῆς ταύτης; Ὁ ἀπὸ τῆς ἰσως, ὅτι ὁ Πύμ ἀπέθανε πρὶν παραδώσῃ καὶ τὰ τελευταῖα κεφάλαια τῆς διηγήσεώς του. Ἔστω! Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι δὲν εἶπε λέξιν περὶ αὐτῶν εἰς τὸν ἐκδότην τοῦ Μ ε σ η μ β ρ ι ν ο Ὡ Φ ι λ ο λ ο γ ι κ ο Ὡ Ἀ γ γ ε λ ι α φ ὀ ρ ο υ; Καὶ διατί ὁ Δίρκ Πέτερς, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πολλὰ ἔτη διέμεινεν εἰς τὸ Ἰλλινοῖς, νὰ ἀποσωπῇ τὴν λύσιν τῶν περιπετειῶν ἐκείνων; Τί συμφέρον εἶχε νὰ μὴ ὁμιλήσῃ;

Ὅλα μ' ἐπειθον ἀδιστακτως, ὅτι ἡ πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ μυθιστορήματος πίστις τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκλύ, δὲν ἀπεδείκνυντο ἄλλο, εἰμὴ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ Ἀμερικανοῦ μυθιστοριογράφου, ἔχοντος τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ ἐπιβάλλῃ, εἰς εὐπιστά καὶ ἀσθενῆ τινα πνεύματα, τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας του ὡς γεγονότα.

Ἐξ ἄλλου ἐνόουν, ὅτι δὲν θὰ ἡκού-

μην εὐμενῶς, ἂν ἐπεχείρουν νὰ συζητήσω ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου μὲ τὸν πλοίαρχον, τὸν ἀμετάπειστον, ὅπως κάθε μονομανῆς. Εἴπερ ποτε μελαγχολικὸς, σιωπηλὸς καὶ ἀπόροιστος, οὐδέποτε ἐνεφάνιζετο εἰς τὸ κατὰστρωμα, ἢ μόνον ὁσάκις παρίστατο ἀνάγκη. Καὶ τότε τὰ βλέμματά του ἠτένιζον ἐπιμόνως τὸν νότιον ὀρίζοντα, ὡς ἂν ἤθελον νὰ τὸν διατρυπήσουν... Ἰσως θὰ ἐνόμιζεν, ὅτι βλέπει τὸν ἀτμώδην ἐκείνον πέπλον μὲ τὰς εὐρείας σχισμάδας, καὶ τὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ βυθισμένον εἰς ἀδιαπέραστα σκότη, καὶ τὰς ἀστράπας τὰς ἐξερχομένας ἀπὸ τὰ βάθη γαλακτώδους θαλάσσης, καὶ τὸν πάλλευκον γίγαντα, ὄρθιον παρατὸ βράθρον τοῦ καταρράκτου.

Περίεργος μονομανῆς ὁ πλοίαρχός μας!—ἀλλ' εὐτυχῶς μόνον εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. Καθ' ὅλα τὰ ἄλλα, ἡ διανοία τοῦ ἐφάνετο ὑγιεινὴ καὶ τὰ ναυτικά του προτερήματα διετηροῦντο ἀπαράμειντα. Οἱ φόβοι, τοὺς ὁποῖους ἡδύνατο νὰ μοι ἐμπνεύσῃ κυβερνήτης πλοίου τρελός, θὰ ἦσαν μάταιοι.

Ἀλλὰ διατί—ἔλεγα—ὁ πλοίαρχος Λάν Γκλύ νὰ αἰσθάνεται τόσον ἐνδιαφέρον πρὸς τοὺς ναυαγούς τῆς Ἰάννας; Ἀς ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπῆρξαν, ἅς παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ἀγγλικὴ γολέττα διέσχισε πράγματι τὰ ἀπρόσιτα ἐκεῖνα πελάγη πρὸς τί ἢ τὴν λύπην; πρὸς τί ὁ τόσον ἀνωρελὴς οἶκος; Ἄν ναυταί τινας τῆς Ἰάννας ἢ ὁ πλοίαρχός τῆς ἐπέζησαν τῆς καταστροφῆς, ἦτο λογικὸν νὰ ἐλπίζῃ τις, ὅτι ἡδύνατο νὰ ζώσιν ακόμη; Κατὰ τὰς χρονολογίας αὐτοῦ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, ἐνδεκα ὅλα ἔτη εἶχον παρέλθῃ ἔκτοτε, καὶ βεβαίως εἰς τὸ διάστημα τοῦτο, οἱ σωθέντες ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἰθαγενῶν θάπτεον μὲχρι τοῦ τελευταίου ἀπὸ τὰς κακουχίας καὶ ἀπὸ τὰς στερήσεις.

Ἀλλ' ἰδοὺ, ὅτι κ' ἐγὼ ἤρχισα νὰ συζητῶ αὐτὰ τὰ πράγματα, ὡς νὰ μὴ ἐπρόκειτο περὶ μυθιστορήματος! Ὁλίγον ακόμη, καὶ θὰ ἐπίστευα εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ καὶ τοῦ Δίρκ Πέτερς!.. Τί; μήπως θὰ ἐκὼ λ ο Ὡ σ α κ' ἐγὼ ἀπὸ τὴν τρέλαν τοῦ πλοίαρχου μας; Ὁχι! δά!..

Ἦτο ἡ 3 Σεπτεμβρίου. Ἄν δὲν συνέβαινε τίποτε ἔκτακτον, —καμμία τρικυμία,—ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἡ γολέττα μας θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὸν λιμένα τῆς Τρίσταν-Δακούνας. Ἀλλως τε ἡ θέσις τῆς κυριωτέρας νήσου τοῦ ἀρχιπελάγους εἶνε τοιαύτη, ὥστε ἐν αἰθρίᾳ φαίνεται ἀπὸ μεγάλῃν ἀπόστασιν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μετὰ τῆς δεκάτης καὶ τῆς ἐνδεκάτης πρωΐνης ὥρας, ἐδημάτιζα κατὰ μῆκος τοῦ καταστρώματος. Ἐφερόμεθα ταχεῖς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας θαλάσσης ἐλαφρῶς κυμαίνοντες. Ἐνόμιζες ὅτι ὁ Ἀ λ Ὡ ρ α ν ο ς

ἦτο μέγα θαλάσσιον πτηνὸν μὲ ἀναπεταμένας πτέρυγας, ἀπᾶν ὀλόκληρον πλήρωμα διὰ τοῦ ἀχανοῦς τοῦ ὠκεανοῦ. Ναί! Δι' ἄνθρωπον ἔχοντα κάπως ζωηρὰν φαντασίαν, δὲν ἦτο πλοῦς ἐκεῖνος ἀλλὰ πτήσις.

Ὁ Τζέμ. Βέστ, ὄρθιος παρὰ τὸ μέγα βαροῦλικον, μὲ τὸ ναυτικὸν τηλεσκόπιον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, παρετήρει ἐν ἀντικείμενον, τὸ ὅποσον ἐφάνετο πλέον εἰς ἀπόστασιν δύο ἢ τριῶν μιλίων, καὶ τὸ ὅποσον πολλοὶ ναῦται, κύπτοντες ἀπὸ τὴν κουραστήν, εἰδείκνυν μὲ τὸν δάκτυλον.

Ἦτο ὄγκος σχήματος ἀκανονίστου, φέρων εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἐν ὕψωμα, τὸ ὅποσον ἔλαμπε ζωηρῶς. Καὶ ὁ ὄγκος οὗτος ἀνῆρχετο καὶ κατήρχετο, λιχνιζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Ἐπλησίασα τὸ δρύφακτον τῆς πρώτης καὶ παρετήρησα μὲ προσοχὴν τὸ ἀντικείμενον τοῦτο. Μέχρι τῶν ὧτων μου ἐφθονον αἱ ὁμιλίες τῶν ναυτῶν, τῶν ὁποίων ἐκίνει πάντοτε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ παραμικρότερον φαινόμενον.

—Ὁχι, δὲν εἶνε φάλαινά! ἔλεγεν ὁ ἱστοριογράφος Μαρτίνος Χόλτ. Τόσην ὥρα τώρα που κυτᾶμε, θὰ εἶχε ξεφύσῃ μιὰ δυὸ φορὲς... δὲν μπορεῖ!

—Βέβαια, καλὰ λές, δὲν εἶνε φάλαινά! ἐπεβεβαίωσε καὶ ὁ Χάρδης ὁ καλαφίτης. Ἐγὼ λέω νὰ μὴ εἶνε κανένα καράβι τσακισμένο, ἀπὸ κυάγιο.

—Μπᾶ ποῦ νὰ τὸ πάρῃ ὁ διάβολος! ἀνέκραξεν ὁ Ρόγερ. Γιά φαντάσου νὰ ἦταν καὶ νύχτα! Ποῦ νὰ τὸ ἰδῆς ἔτσι, χωρὶς κατάρτια, χωρὶς πανιά, χωρὶς φῶτα; Ὁ ἀπέφταμε ἀπάνω του μὴ χαρά!

—Ἔτσι λέγω κ' ἐγὼ, προσέθεσεν ὁ Δράπ. Αὐτὰ τὰ συντρίμια εἶνε πεῖδ ἐπίφοβα καὶ ἀπὸ βράχους, γιατί σήμερα εἶνε ἐδῶ, αὐριο βρίζονται ἐκεῖ... καὶ πῶς νὰ φυλαχθῇ;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μ' ἐπλησίασεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς.

—Τί νὰ εἶνε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ναὺ κληρε; τὸν ἠρώτησα.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΥΤΡΑΙ

(Μῦθος Αἰσώπου)

Τὸ ποτάμι ἐκύλαε
Χύτρα χωματένια
καὶ χαλκοματένια.

Τότε λέει ἡ πῆλιν
Χύτρα 'ς τὴ χαλκῇ:
—Λίγο παρεκεῖ,

Χύτρα μου, κολύμβησε...
γιατὶ ἂν μ' ἐγγίγῃς
θὲ νὰ με τσακίσῃς!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«ΕΩΟΣ ΑΣΤΗΡ»

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τὴν Ἀμερικὴν μᾶς ἔρχονται συνήθως ὅλα τὰ παράδοξα καὶ τὰ ἀπίστευτα... Ἀλλ' αὐτὸ περὶ τοῦ ὁποῖου θὰ σὰς ὁμιλήσω σήμερον, ἂν καὶ μὰς ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, πρέπει νὰ τὸ πιστεύσετε... Διότι, ἐνῶ σὰς γράφω, τὸ ἔχω ἐπὶ τῆς τραπέζης μου, καὶ το βλέπω, καὶ το ἀναγινώσκω... Εἰς τὴν ἀρχήν, —δὲν διστάζω νὰ τὸ ἠμολογήσω—κ' ἐγὼ δὲν ἐπίστευσα εἰς

τοὺς ὀφθαλμούς μου, κ' ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι ὄνειρεύομαι. Φαντασθῆτε, ἀγαπητοί μου, ἐφημερίδα ἐ λ λ η ν ι κ ῆ ν, ἐκδομένην ἐν Οὐασινγκτὼν καὶ συντασσόμενην ἀπὸ... Ἀμερικανὸν παῖδα!

Καὶ ποῖος θὰ ἐπίστευεν αὐτὸ τὸ θαῦμα! Καὶ ὅμως εἶνε γεγονός, σὰς ἐπαυλαμβάνω. Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἐκδίδεται πρὸ τριετίας, καὶ κατ' αὐτὰς ἡ Διάπλασις ἔλαβε τὸν ἀριθμὸν τοῦ Δ' αὐτῆς ἔτους. Ἐπιγράφεται: «ἘΦΟΣ Ἀστέρι» — Ἐφημερίς ἐκδομένη ἐν ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῆς Ἑλληνικῆς, τῶν ἐν τῇ Μεγάλῃ Σχολῇ τῆς Ἐφῆς. Οἱ συντάκται τῆς ὀνομάζονται: Ἐρβέρτος Α. Ραῖν, Ἐδουάρδος Α. Ραῖν καὶ Φράντς Κ. Χίλδερ. Κατωτέρω δημοσιεύεται πλήρης Κατάλογος τῶν Μαθητῶν καὶ Μαθητριῶν τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ ἐκ τούτου μαθητῶν, ὅτι ὁ πρῶτος ἐκ τῶν συντακτῶν εἶνε τεταρτοετής, ὁ δεύτερος τρίτοετής καὶ ὁ τρίτος δευτεροετής. Υπάρχει εἰς τὴν Σχολὴν καὶ τάξις μαθητῶν πρωτοετῶν, ἀλλ' αὐτοὶ βέβαια δὲν εἶνε ακόμη ἱκανοὶ νὰ γίνουν συντάκται.

Ἀλλ' ἅς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἐφημερίδα. Ἀποτελεῖται ἐκ τεσσάρων μικρῶν καὶ διστήλων σελίδων, κομψῶς καὶ καθαρῶς λιθογραφημένων. Συντάσσεται ὀλόκληρος εἰς ἀρχαίαν ἑλληνικὴν, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου τῆς τίτλου μέχρι τοῦ ὀνόματος τοῦ τυπογράφου, (ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Ι. Β. Κέλλης,) δὲν θὰ συναντήσῃ τις οὔτε ἐν λατινικῶν στοιχείων! Εἶνε ἐν κρᾷ

μα περιέργων καὶ πρωτοφανῶν ἀρχαιοτήτος καὶ νεότητος διότι, ἐν ᾧ ἔχει ὄψιν καὶ διάταξιν συγχρόνου ἐφημερίδος, τὸ κείμενόν τῆς τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικόν, εἶνε ὅμοιον κατὰ τὴν γραφὴν καὶ τὴν στίξιν πρὸς τὸ κείμενον τῶν στερεοτύπων τῆς Λειψίας, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεσθε εἰς τὰ σχολεῖα. Καὶ ἂν ακόμη ἐνθυμηθῆτε, ὅτι τὴν ἀρχαίαν αὐτὴν γλῶσσαν τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου, γράφουν σήμερον νέοι καὶ νεανίδες τοῦ Νέου Κόσμου, τὸ κρᾶμα τὸ ὁποῖον σὰς εἶπα, θὰ σὰς παρουσιασθῇ ἀκόμῃ ζωηρότερον.

Ἰδοὺ τώρα καὶ τὰ περιεχόμενα τοῦ ἀνὰ χεῖρας ἀριθμοῦ: Ξενοφῶντος Βίος Βραχυλόγος, (τὸ ἄρθρον συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τῆς εἰκόνος τοῦ Ξενοφῶντος), ὑπὸ τοῦ κ. Κέννεθ Σ. Φρήζ. — Ἐκδοτικά. — Εὐρημα, ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Ἑλλας Α. Μέριτ. — Τὰ τῶν τῆς Ἑλληνικῆς Μαθητῶν ὀνόματα. — Παροιμίαι, συλλεγεῖσαι ὑπὸ τῶν τοῦ δευτέρου ἔτους μαθητῶν.

Καὶ διὰ νὰ λάβετε μίαν ἰδέαν περὶ τῆς σχετικῆς εὐχερείας καὶ ἀκριβείας, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ ἐν Ἀμερικῇ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῆς Ἑλληνικῆς γράφουν τὴν ἀρχαίαν μὰς γλῶσσαν, ἰδοὺ δύο μικρὰ ἀποσπάσματα:

«Ἡ ἡμετέρα ἐφημερίς ἡ Ἑλληνικὴ» αὕτις φαίνεται. οἱ συντάκται αὐτῆς πᾶσι τοῖς προθυμίαν πρὸ τῆς σχολῆς ἡμῶν δεῖξαι, καὶ δὴ τοῖς ἄρθροις ἡμῖν πέμψαι, χάριν ἔχουσι. τὰ παρελθόντα» φύλλα μικρὰ τινα ἐγκώμια κέκτηται. «Θαρροῦμεν τὰς ἐλπίδας λέγειν ὅτι τὸ νῦν φύλλον οὐ χεῖρον τῶν προτέρων» γενήσεται.»

Καὶ κατωτέρω:

«Ἡ τῶν πρωτοετῶν τάξις προσοῦσα οὐχ ἡμᾶς λαθάνει. ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν γίγνεται πεντεκαίδεκα, ὧν ὀκτὼ μειράκια καὶ ἑπτὰ κόραι εἰσὶ. ζῆλόν τε καὶ πόνον πολὺν δηλοῦσι» τὸ διδαντικὸν βιβλίον αὐτῶν καὶ νῦν ἐστὶ καὶ, ὡς τινὲς φασί, δυσμαθές. τοῦτο δ' οὖν πρὸς τὴν τοῦ Ξενοφῶντος ἀνάγνωσιν αὐτοὺς καλῶς παρασκευάζει. ὁ διδάσκαλος αὐτῶν ἐστὶ ὁ κύριος Ἐδουάρδος Α. Πλαῖτερ.»

Καὶ μετὰ τοῦτο, νὰ συλλογίζεσθε κανεῖς ὅτι ὑπάρχουν ἑλληνόπαιδες γράφοντες «ἀντικλικά καὶ γαλικά παιριοδικά»... Ἀλλ' ἅς μὴ μεμψιμοιρήσωμεν τώρα διὰ τὰ ἰδικὰ μὰς ἅς θαυμάσωμεν μᾶλλον τοὺς Ἀμερικανόπαιδας, οἱ ὁποῖοι μὲ τόσον ζῆλον, νέοι καὶ νεανίδες, μὲ τόσην ἀγάπην καταγίνονται εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τρυφῶσιν εἰς τοὺς ὁμοειδέας τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας! Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἐκ τῆς Μεγάλῃς αὐτῆς Σχολῆς τῆς Ἐφῆς, θὰ ἐξέλθουν μίαν ἡμέραν σοφοὶ καὶ ἐνδοξοὶ ἑλληνισταί, οἱ ὁποῖοι θὰ τιμῇσιν τὴν πατρίδα τῶν καὶ τὴν ἀνθρωπότητα!

Ὡ, πόσον ἐπεθύμει ἡ Διάπλασις νὰ γράψῃ πρὸς τὰ ἑλληνομαθῆ παῖδια ὀλίγας λέξεις ἐπαίνου καὶ ἐνθαρρύνσεως, νὰ τοῖς στείλῃ εἰς ἀνταπόδοσιν τὰ φυλλάδια τῆς, νὰ τοὺς θέσῃ εἰς ἐπικαινῶν, εἰ δυνατόν, μὲ τοὺς φίλους τῆς, νὰ τοὺς κάμῃ νὰνταλλάξουν μετ' αὐτῶν Μικρὰ Μυστικά καὶ νὰ συνδεθοῦν δι' ἀλληλογραφίας. Τοῦτο θὰ ἐπεθύμουν ἰσάκις καὶ οἱ ἀμερικανοὶ νέοι καὶ αἱ νεανίδες, καὶ δι' αὐτὸ βέβαια θὰ ἔστειλαν εἰς τὴν Διάπλασιν, (τῆς ὁποίας, βλέπετε, ἡ φήμη ἔχει φθάσῃ τόσο μακρὰν), καὶ τὴν ἐφημερίδα τῶν. Δυστυχῶς ὅμως ἐλησμόνησαν νὰ σημειώσουν τὴν διεύθυνσιν τῶν, καὶ εἶνε ἀδύνατον ἂν θὰ φθάσουν μέχρις αὐτῶν τὰ φυλλάδια καὶ ἡ ἐπιστολὴ τῆς Διαπλάσεως. Ὅπως δὴποτε, ἂν λάβῃ ἀπάντησιν ἐξ Οὐασινγκτὼν ἡ Διάπλασις θὰ σὰς εἰδοποιήσῃ. Καὶ δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ χαρῆτε ὑπερμέτρως, σχετιζόμενοι μὲ πεντήκοντα σχεδὸν παῖδια καὶ κοράσια τῆς Ἀμερικῆς, ἀγαπῶντα τὴν Ἑλλάδα, γράφοντα τὴν ἑλληνικὴν καὶ πρόθυμα νὰ γνωρισθοῦν μὲ τοὺς νεαροὺς ἀπογόνους τῶν Μεγάλων ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους σπουδάζουν καὶ θαυμάζουν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ

Ὁ Σααδῆς, ὁ Πέρσης συγγραφεὺς ἐνὸς ἔργου καλουμένου Γ κ ι ο υ λ ι σ τ ἄ ν (ἦτοι Ροδών), διηγῆται τὴν ἱστορίαν τριῶν σοφῶν, ἐνὸς Ἑλλήνου, ἐνὸς Ἰνδοῦ καὶ ἐνὸς Πέρσου, οἵτινες ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας συνεκλήτοντο περὶ τοῦ ἐξῆς: «Ἐξ ὧν τῶν κακῶν ποῖον εἶνε τὸ μεγαλύτερον;» Ὁ Ἕλλην εἶπε: «Γῆρας βεβαρημένον μὲ πτωχείαν» ὁ Ἰνδὸς ἀπεκρίθη: «Λύπη ἀνευ ὑπομονῆς» ὁ Πέρσης εἶπε: «Θάνατος χωρὶς καλὰς πράξεις πρὸ αὐτοῦ».

ΩΡΑ ΥΠΝΟΥ

Μπήκε 'στὰ παλάτια του
ὁ ξανθὸς ὁ ἥλιος πάλι,
κ' ἐκλείσῃ τὰ μάτια του
'ς τῆς μαμμᾶς του τὴν ἀγκάλῃ.

Τ' ἄσματα σιγήσανε
τῶν πουλιῶν μέσα 'ς τὰ δάση,
τὰ παῖδιά σκορπίσανε,
πάει καθένα νὰ ἡσυχάσῃ.

Παίρνουνε τὸ δειπνὸν τους
καὶ πλαγιάζουν 'στὸ κρεβάτι
—Ξεύρουν πῶς 'στὸν ὕπνόν τους
ὁ Θεὸς τὰ προφυλάττει!

+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΝΑΝΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Λιλλιπουτειῶν εἶχε γείτονα τὸν Βασιλέα τῶν Βακακούκων, ὁ ὁποῖος μίαν ἡμέραν, εἰς τὰ καλὰ καθούμενα, τοῦ ἐκήρυξε τὸν πόλεμον.

Ἡ νῆσος Λιλλιπούτη ἐχωρίζετο ἀπὸ τὴν νῆσον Βακακούκην μὲ μίαν μικρὰν λωρίδα θαλάσσης, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ ρηχὴ διὰ τὸν Βουνάνθρωπον, ἀλλὰ πολὺ βαθειά διὰ τοὺς Λιλλιπουτέους καὶ διὰ τοὺς Βακακούκους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὸ ἴδιον ἀνάστημα.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Βακακούκων εἶχεν ἑτοίμον εἰς τὸν λιμένα τῆς νήσου τοῦ ἑνα φοβερὸν καὶ τρομερὸν στόλον, ὁ ὁποῖος ἀπετελεῖτο ἀπὸ καμμιὰ πενηνταριάθωρηκτά. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Λιλλιπούτης ἐφοβήθη, τὰ ἐχρειάσθη, καὶ ἐκάλεσε τὸν Γιούλιβερ διὰ νὰ τὸν συμβουλευθῇ.

— Μείνατε ἡσυχος, Μεγαλειότατε! τοῦ εἶπεν ὁ Βουνάνθρωπος. Ἐγὼ θὰ σὰς σώσω!

Καὶ ἄρχισεν ἀμέσως νὰ κατασκευάζῃ κάτι σχοινιά χονδρά... σὰν τὸ σπάγο τοῦ ἀετοῦ σας, καὶ κάτι σιδερένια ἀγκίστρια, δυνάτὰ σὰν τὲς φουρκέτες τῶν μαλλιῶν... Καὶ ἀπὸ ἑνα τέτοιο ἀγκίστρι ἔδεσε καλὰ εἰς τὴν ἄκρη κάθε σχοινιοῦ.

Ἐπειτα ἔβγαλε τὸ φόρεμά του, ἀνεσήκωσε τὸ πανταλόνι του, ἐμβῆκε εἰς τὴν θάλασσαν καὶ σιγὰ σιγὰ ἐπροχώρησε ἕως εἰς τὸν στόλον τοῦ ἐχθροῦ. Τὸ νερὸ ἔφθανεν ἕως εἰς τὰ γόνατα τοῦ Γιούλιβερ.

Ἐπειτα, ἔχωσε σιγὰ σιγὰ ἀπὸ ἑνα ἀγκίστρι εἰς τὴν πύρα καθενὸς θωρηκτοῦ, ἔπιασεν ὅλα μαζί τὰ σχοινιά μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν δεμένα, καὶ ἄρχισε νὰ τὰ τραβᾷ κατὰ τὴν νῆσον Λιλλιπούτην...

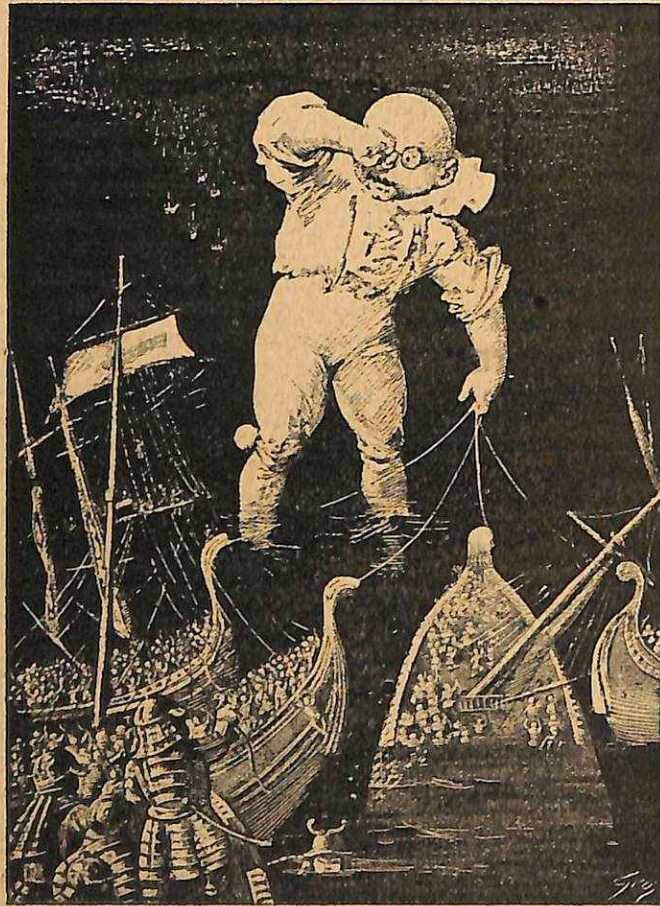
Οἱ Βακακούκοι, ἅμα συνῆλθαν ὀλίγον ἀπὸ τὸν τρόμον των, τοῦ ἔρριψαν μίαν βροχὴν ἀπὸ βέλη, τὰ ὁποῖα, ὅσον μικροῦτοικα καὶ ἂν ἦσαν, ἤμπορουσαν ὅμως ἐξαίρετα νὰ τοῦ βγάλουν τὰ μάτια.

Ὁ Γιούλιβερ τότε ἐνθυμήθη ὅτι εἰς τὴν τσέπην του εἶχεν ἑνα ζευγάρι ματογιάλια. Τὰ βγάξε ἀμέσως, τὰ καρφώνει εἰς τὴ μύτην του καὶ ἀρχίζει τὴν ἐργασίαν του, χωρὶς νὰ φοβῆται τίποτε.

Ἐπειτα ἀπὸ μισὴν ὥραν, ἔσυρε θριαμβευτικῶς εἰς τὸν λιμένα τῆς Λιλλιπούτης ὁλόκληρον τὸν ἐχθρικὸν στόλον.

Τί συνέβη ὕστερα ἀπὸ τὸ μέγαλον αὐτὸ κατόρθωμα τοῦ Βουνανθρώπου θὰ σὰς το εἰπῶ τὴν ἄλλην φορὰν.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 76)

Ἀπὸ μέσα τῆς ἡ Μηλιά ἦτο πολὺ μελαγχολική, ἀλλ' ἐκρυπτε τὴν μελαγχολίαν τῆς ἀπὸ τὸν Γιαννάκη, διότι τῆς ἄρεσε νὰ τὸν βλέπῃ πάντοτε χαρούμενον καὶ γελαστόν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, πρωτὶ-πρωτὶ, τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν εἰς τὸν ἐξώστην. Κάτω, ἡ αὐλὴ ἦτο ἀκόμη γεμάτη νερόν. Ἡ κ α λ α μ ω τ ῆ δὲν ἐφαίνετο εἰς πολὺ καλὴν κατάστασιν. Τὸ πελώριον ἐκεῖνο κύμα εἶχε συνεπάρῃ μέγα μέρος ἀπὸ τὰ φύκη, τὰ ὁποῖα ἔφραττον τὰ μεταξὺ τῶν πασσάλων κενά.

— Γιὰ κῦτταξε, Γιαννάκη! εἶπεν ἡ Μηλιά. Μήπως βλέπεις πουνενὰ ἐκεῖνο τὸ μεγάλη κουτί πού σου ἔλεγα χθές;

— Ὁχι. Βλέπω μονάχα ἑνα γλάρο μικρούλη, πού κολυμβᾷ εὐμορφα-εὐμορφα... νά... ἐκεῖ!

Καὶ ἔδειξε μὲ τὸν δάκτυλον τὸ πτηνόν, τὸ ὁποῖον ἐπροσπάθησε νὰ πετάξῃ... ἀλλ' ἔπεσε πάλιν βαρεῖα εἰς τὸ νερόν. ὅπου ἤρχισε νὰ πλέῃ, μεταχειριζόμενον τοὺς πόδας ὡς κουπιά.

— ὦ, τὸ κακόμοιρο! Μοῦ φαίνεται πως εἶνε σπασμένη ἡ φτερούγα του! εἶπεν ἡ Μηλιά. Τὸ χθεσινὸ κύμα ὅα τὸν ἔρριξε ἀπὸ τὴν φωλιά του, καὶ εἶνε θαῦμα πῶς δὲν ἐσκοτώθη.

— Ὅα τὸν περιποιηθούμε... ἀλήθεια, Μηλιά; εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Ὅα τὸν ἔχουμε, νὰ μας διασκεδάξῃ.

— Ὅα μείνῃ φυλακισμένος καὶ αὐτὸς μαζί μας ὡς νὰ γιατρευθῇ ἡ φτερούγα του... Τὸ καλὸ εἶνε, πού δὲν θὰ ψοφήσῃ ἀπὸ τὴν πείνα, γιατί δὲν τρώγει ἄλλο παρὰ ψάρια... Ἄ, νὰ καὶ τὸ κουτί!.. Τὸ βλέπω ἐκεῖ κάτω, 'στὴ σκάλα... Ἐστάθηκε μέσα 'ς ἐκείνη τὴν τρύπα τοῦ βράχου. Βλέπεις; Πῶ, πῶ, τί μεγάλο πού εἶνε!

Φαντασθῆτε τί τρικυμία εἶχε γίνῃ, διὰ νὰ ἤμπορέσῃ τὸ κύμα νὰ σηκώσῃ τέτοιο πρᾶγμα! Ἡ Μηλιά ἐκοκκίνισεν ἀπὸ συγκίνησιν, συλλογισθεῖσα ὅτι τὸ κιβώτιον πιθανὸν νὰ προήρχετο ἀπὸ τὸν πλοῖον που ἐναυάγησε!.. Μὲ ζωηρὰν ἀνυπομονήσιν τὰ παιδιὰ ἐπερίμεναν ἕως νὰ ποσυρθῇ ἡ θάλασσα, διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ ἰδοῦν τί τοὺς εἶχε φέρῃ. Τελοσπάντων ἡ ἄμμος ἐξεσκεπάσθη καὶ ἡ Μηλιά πρώτη ἔτρεξε κάτω. Μόλις ἤγγισε τὸ κιβώτιον, ἐφώνασεν ἀπὸ μακριὰ πρὸς τὸν Γιαννάκη:

— Εἶνε τενεκεδένιο!.. καὶ καλὰ κλεισμένο... Τί νὰ ἔχῃ ἄρ' αὐτὸ μέσα; Καὶ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ βαρὺ, καθὼς εἶνε ἔτσι μεγάλο!

Καὶ ἐδοκίμασε νὰ τὸ σηκώσῃ μὲ κάποιον δισταγμόν... Περιέργον! Τὸ σι-

δηροῦν κιβώτιον δὲν ἦτο τὸσον βαρὺ, ὅσον ἐφαίνετο. Τὸ ἐκινεῖσε μὲ μεγάλην εὐκολίαν. Ὅπως δὲν ὅα ἡμποροῦσε νὰ τὸ ἀνεβάσῃ μόνῃ τῆς εἰς τὸ σπήλαιον.

— Γιαννάκη! φέρε μου, σὲ παρακαλῶ, τὸ σουγιὰ τοῦ πατέρα! ἐφώνασε πρὸς τὸν ἀδελφόν τῆς, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ἀκόμη ἐπάνω.

Ἄλλ' ὁ μικρὸς εἶχε καταβῇ κατόπι τῆς Μηλιάς, καὶ τώρα ἐκυνηγοῦσε τὸν λάρον, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε τρομαγμένος, διὰ νὰ μὴ τὸν πιάσῃ.

— Ἀφῆσε λοιπὸν τὸ πουλί! Ἐτσι πού κάνεις θὰ το ἀγριέψῃς, ἐνῶ ἐκεῖνο σὲ λίγες ἡμέρες μπορεῖ νὰ μας συνειθίσῃ. Οἱ γλάροι ἡμερεύουν πολὺ εὐκολα. Ἐλα, πῆγαινε νὰ μου φέρῃς τὸ σουγιὰ!

Ἄλλ' ὁ Γιαννάκης δὲν ἀκούει τίποτε καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ κυνήγι τοῦ λάρου, ὁ ὁποῖος καταφεύγει ἐπὶ τέλους εἰς ἑνα κοίλωμα τοῦ βράχου καὶ κρύπτεται.

— Μπᾶ! Μπᾶ! φωνάζει ἔξαφνα ὁ μικρὸς. Μηλιά, ἔλα νὰ ἰδῇς τί εὕρηκα. Ἄ, αὐτὸ τὸ εὕρηκα μόνος μου! καὶ σοῦ το λέγω νὰ τὸ ξεύρῃς!

Καὶ ὁ Γιαννάκης ἐκρατοῦσεν, ὡς νὰ ἐροβέτο μὴ τοῦ φύγῃ, ἑνα δέμα μεγαλῆτερον ἀπὸ αὐτόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἤμπορεῖτο καθόλου νὰ μετακινήσῃ. Ἡ Μηλιά ἔτρεξε τότε πλησίον τοῦ καὶ τὸν ἐδοήθησε νὰ τραβήξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ κοίλωμα, ὅπου ἦτο χωμένος, ἑνα σάκκον γεμάτον... Ἀπὸ τί;.. Δὲν ἤξευραν!

— Ὅα πάγω μόνῃ μου νὰ πάρω τὸ σουγιὰ τοῦ πατέρα! στάσου σὺ ἐδῶ! εἶπεν ἡ Μηλιά.

Μὲ ὀλίγα πηδήματα ἀνῆλθε τὴν κλίμακα καὶ πάλιν εὐρέθη κάτω. Πῶς ἐκτυπώσεν ἡ καρδιά καὶ τῶν δύο ἀπὸ περιέργειαν!.. Ἡ Μηλιά ἔκοψε τὸ σχοινί, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε τὸν σάκκον κλειστόν. Καὶ ἅμα ἤνοιξε, ἐκύτταξεν μέσα τὰ παιδιὰ καὶ εἶδαν διάφορα ἐνδύματα ἀνδρικά. Ἡ Μηλιά ἤρχισε νὰ δειλάξῃ τὸν σάκκον καὶ ἐβγαλεν ἀπὸ μέσα ὑποκάμισα, κάλτσες, πανταλόνια, δύο χιτῶνια ναυτικά, ἑνα ζευγάρι ὑποδήματα καὶ εἰς τὸ τέλος ἑνα κουτάκι

μὲ κλωστές, μὲ βελόνες, μὲ ψαλλίδι κτλ. Ὑπῆρχεν ἀκόμη καὶ ἑνα σίδερον, ἑνα κτένι καὶ ἑνα κομμάτι σαποῦνι, μέσα εἰς θήκην ἀπὸ καουτσούκ. Φαντασθῆτε τὴν χαρὰν τῆς Μηλιάς! Τώρα ὅα ἤμπορεῖσε νὰ ράπτῃ, καὶ νὰ πλένῃ μὲ σαποῦνι, καὶ νὰ σιδερώνῃ. Τί τύχη!

— Βλέπεις; εἶπεν ὁ Γιαννάκης χαρούμενος· τὸ εὕρημά μου εἶνε καλλίτερον ἀπὸ τὸ δικό σου!

— Τὸ παραδέχομαι, ἀπῆντησεν ἡ ἀδελφὴ του. Τώρα θὰ ἔχουμε νάλλάζουμε φορέματα, πού ἐκόντευαν νὰ γίνουν κουρέλια τὰ δικά μας, καὶ ἅμα ἐβγαίναμεν ἀπὸ ἐδῶ-μέσα, θὰ μας ἔπρεναν γιὰ ζητιανία!..

— Ναί! μὰ αὐτὰ τὰ φορέματα εἶνε γιὰ μεγάλους! δὲν μας κάνουν, εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Μπᾶ! καὶ μήπως δὲν ἔχω ψαλλίδι, κλωστή καὶ βελόνες; Ὅα σοῦ τα μικρὸν μὴ χαρά. Καὶ τελοσπάντων, ἂν δὲν ἔρχονται ἴσια-ἴσια 'στὸ σῶμά μας, δὲν θὰ μας περιγελάσῃ κανεὶς ἐδῶ μέσα!

— Καλὰ γιὰ μένα πού εἶμαι ἄ ν δ ρ α ς! εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Μὰ ἐσὺ πού εἶσαι κορίτσι, πῶς θὰ φορέσῃς ἀνδρικά φορέματα; Χά, χά! Τί γέλια πού θὰ κάμω, νὰ σε ἰδῶ, Μηλιά, ντυμένη σὰν ναύτης.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον! καὶ ἐγὼ νὰ γελάς θέλω... Τώρα ὅμως ἄς πάρωμε ἀπ' ἐδῶ αὐτὰ τὰ ρούχα καὶ τὸ σάκκο, καὶ ὕστερ' ἄς ἀνοίξωμε καὶ τὸ κουτί, πού ἦρα ἐγὼ.

Ἀφ' οὗ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ σάκου ἀνεβιδάσθησαν εἰς τὸ σπήλαιον, τὰ παιδιὰ ἐπέστρεψαν, καὶ ἡ Μηλιά ἐδοκί-

μασε νὰ νοίξῃ τὸ κιβώτιον μὲ τὸν σουγιᾶν. Μὲ πολὺν κόπον καὶ ὑπομονήν διότι ὁ λευκοσίδηρος ἦτο δυνατὸς καὶ ἀντεῖγεν, — ἡ Μηλιά κατῴρθωσε νάνασιν κώσῃ ὀλίγον τὸ σκέπασμα. Κατόπι ἐπῆρε μίαν πέτραν μυτερήν, τὴν ἔχωσεν εἰς τὴν σχισμᾶδα, καὶ μὲ μίαν ἄλλην μεγαλήτεραν, τὴν ἐκτύπησε δυνατὰ. Τὸ ἔκαμε

ΑΡΓΥΡΙΣ Α. ΣΑΠΟΥΝΑΚΗΣ (Ἀνωτέρα Τάξις)

Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Τσίν-Τσών» εἰς τὸν πεντηχοστὸν Διαγωνισμόν πρὸς εὑρεσιν τῶν λύσεων καὶ εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμόν τῆς Καλλιγραφίας.

δύο τρεῖς φορές αὐτὸ, καὶ τὸ σκέπασμα ἀνοίξεν ὁλοσδιόλου. — ὦ, γλυκίσματα! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης μὲ χαρὰν. — Ὁχι, εἶπεν ἡ Μηλιά, ἀκόμη καλλίτερα... εἶνε παξιμάδια! γιὰ νὰ τα ἰδοῦμε ὅμως... γιατί μοῦ φαίνονται ξερά... (Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(Ἰδε προκήρυξιν εἰς τὸ 50ὸν φυλλάδιον τοῦ 1897, σελ. 396.)

Βλέπω μὲ τὴν φαντασίαν μου τὴν Βασιλόπτην.

Πῶς ροδιζει ζωηρῶς τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος τῆς, πῶς φουσκώνει ἀφράτον τὸ κρέας τῆς, πῶς διαχύνεται εὐώδης ἡ πνοὴ τῆς... Μοῦ φαίνεται σὰν κατὰ ζωηρὸν, τὸ ἴδιον διαμιάς ζωηρεῖται καὶ ἐξωραίζεται καὶ φαίδρυνεται, καὶ εὐχαριστεῖται καὶ ὑπερφανεύεται...

Ἄ, ἔχει δίκαιον, ὕστερ' ἀπὸ τόσους ἐπαίνους που ἤκουσε!.. Φαντασθῆτε, ὅτι περισσότερα ἀπὸ πενήντα εὐγνώμονα παιδιὰ, ἔβαλαν τὰ δυνατὰ των διὰ νὰ τὴν ἐγκωμιάσουν, διὰ νὰ ὑμνήσουν τὰ θελήγητά τῆς, διὰ νὰ παραστήσουν τὴν χάριν τὴν ὁποῖαν χύνει καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τὴν ὁποῖαν προξενεῖ. Καὶ ὅλ' αὐτὰ

εἰς στίχους, καὶ εἰς καλογραμμένους μάλιστα στίχους... Καὶ ἐπειδὴ οἱ στίχοι εἶνε μουσικὴ, ἐμπρω νὰ εἰπῶ ὅτι ἀπετελέσθη πρὸς τιμὴν τῆς μίας ὥραια συναυλία, τὴν ὁποῖαν ποτὲ βέβαια δὲν θὰ ἐξαῖσθῃ ἡ εὐτυχὴς Βασιλόπτη!

Ἄλλ' ἄς ἐλθωμεν εἰς τὰ καθέκαστα τοῦ Διαγωνισμοῦ, καὶ ἄς ἰδωμεν ποῖος κατῴρθωσε νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνὴν του περισσότερον, νὰ τὴν καταστήσῃ γλυκυτέραν, ἀρμονικωτέραν...

Πρῶτα-πρῶτα ὅμως, πρέπει νὰ ἐξαίρεσω ἀπὸ τὴν συνεφίαν τρεῖς φίλους μου, αἱ ὁποῖαι ἔγραψαν ἀντὶ 16 στίχων, ἀπὸ δὲ 4 καθεμιά. Παρεξηγήσαν, βλέπω, τὴν λέξιν στίχος, καὶ ἐνόμισαν ὅτι πρόκειται περὶ τετραστίχου, διὰ τοῦτο τὰ ποιήματά των συγκοινοῦνται ἀπὸ δ ε κ α ε ξ τ ε τ ρ ᾱ σ τ ι χ α. Κάποτε παρεκάλεσα τὸν συνεργάτην μου κ. Σενόπουλον νὰ σὰς τα ἐξηγήσῃ αὐτὰ καὶ ἔγραψε μίαν «Μικρὰν Στιχοεργασίαν», ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς δύο φυλλάδια τοῦ 1896. Ἐκεῖ βλέπετε ὅτι τὰ διστίχα, τριστίχα, τετράστιχα κτλ. ὀνομάζονται σ τ ρ ο φ α ῖ, ἐνῶ σ τ ῖ χ ο ς εἶνε

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλλάζουν: 'Ο Πῶς τὰ περὶ τὸν Κέφαλον, 'Ρομποπούλα καὶ 'Αγκυρὰν τῆς Φιλίας— τὸ Σκουλήκι τῆς Γῆς μετὸν Κεραυνοβόλον Δία καὶ Αἰμιλίαν Εἰμαρμένην— 'Ο 'Αγριάνθρωπος μετὸν Χρυσάνθη Στεφανίδου, Δ. Ζορμπᾶν, Καράτιδα καὶ Αἰμιλίαν Εἰμαρμένην— 'Ο Δ. Ζορμπᾶς μετὸν Ναυτοπούλαν, Μικρὸν Πειρακτήριον, Σαμιακὴν Σημαίαν, Κόκκειον Ἄσμα καὶ Φωτοβόλον 'Αχιῖνα— ἡ Αἰκατ. Κοζάλη μετὸν Δέαν— ἡ Νεαρά Καλλιτέχνης μετὸν Ναυτοστράδιν Χοτζῆαν καὶ τὴν Μελαγχροῦνην 'Ελληρίδα— τὸ Λευκὸ Μαρωνάκι μετὸ Μῆν-τὸ-πῆς-σὲ-κατένα, Τί-με-μέλλει καὶ τὸ Μῆ-με-Σκοτίσεις— τὸ 'Ηνοχ 'Αεράκι μετὸν Γρῆσιαν 'Αθηναίαν, Κεραυρόν, Γουλιέλμον Τέλλον, Ἄθαρ, Ἀργυροπούλον καὶ 'Ελληρικὸν Αἰσθημα— ἡ Ἀδρα τῆς Αἰγίτης μετὸν Κόρην τοῦ Πηλίου, Κόρην τοῦ Ζαλόγγου, Παπουτωμένον Γάτορ καὶ Σαρδανάπατορ— ἡ 'Αλεξάνδρα Μπαλακώστα μετὸν Κόρην τοῦ Πηλίου, Κόρην τῆς 'Ωραίας Λέσβου, Ταυραγαίαν Κόρην, Εὐτέρπην καὶ 'Αρτίο Μαστέλο— ἡ Γενναία Σουλῶτισσα μετὸν 'Ωραίαν Ἀρθόδεμην, 'Αρ-τὸ-δὲ-δερρε, Βασίλισσαν Κλεοπάτραν, Πετραίαν Ἀραβίαν καὶ Μελαγχολικὸν Ναῦτην— ἡ Σαῖθ Καρτιώτισσα μετὸν 'Εκτακτὸν Τύχην, Τζόν-Μπόλ, Φίτ-Φίτ καὶ Χιμ-Χιμ— ἡ 'Αγνωτος Τύχη μετὸν 'Ερυθρὰν Καμέλιαν, Ναυτοπούλαν, Σαῖθ 'Ελληνοπούλαν, Κναρόλεον Σημαίαν καὶ Συριατὸ Λουκοῦμι— ὁ 'Εθνικός 'Γυμνος μετὸν Ταχυδρόμον Περιστεράν, Θέλπουσαν, Ἀδραν τοῦ Παλῆρου, Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος καὶ Ρομποπούλαν— ἡ Βίγλα μετὸν Ζαχαῖτον, Καρναίδα καὶ Χαλασὸν Κόρμον— ἡ Ἀδρα τοῦ Βουροῦ μετὸν πρῶτον Γλυκεῖαν 'Ελπίδα, Δεσποινίδα Νίτσαν, Ναυτοπούλαν καὶ Τσιρ-Τσῶν— ἡ 'Ηριτα μετὸν Φοινικίδα, Τίρι-Λίρι, Πράσινο Λειβάδι καὶ Ἀρραίαν Ἀρτέμιδα— ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα μετὸ Μῆ-με-σκοτίσεις— ἡ Δευκὴ Πόλις μετὸν Ρομποπούλαν— ὁ Ἀρεμοστρόβιλος μετὸν Λόρδον Βύρωνα, Κόμησαν τοῦ Παλῆρου καὶ Πέτρον Μάρεσσην— ὁ Στρατηγὸς Ἀρτίβας μετὸν 'Εκτορα τὸν Τρῶα, Τρυγονάκι, Δευκὸν Ρόδορ, Δημοσθένη τὸν Ρήτορα καὶ Πλάτανον τῆς 'Αρίας Λαύρας— τὸ Παλιχάρι τῆς Λαζίας μετὸν Διδότορ, 'Ολυμπον τῆς Λέσβου, Κεραυρόν, 'Αλέξανδρον Μιχαηλίδην καὶ Τσιρ-Τσῶν— ὁ Λυκογιάννης μετὸ δὲ-δὲ-σὺλ-μῖ, Ρομποπούλαν, Τσιρ-Τσῶν, 'Ηρακλῆα Κηζήρογλον καὶ Ἀραχνίτσαν Τραπεζοῦντιον— ἡ Μικρὰ Γυφτοπούλα μετὸν Τρεχαγρονότον, Ἀστρονλάκι τῆς Λέσβου, 'Εκτορα τὸν Τρῶα καὶ Ἀρχιναύαρχον Θμιστοκλέα— ὁ Κλάδος 'Ελαίας μετὸν Φιλελεθερόν 'Ελληνα, Μολαίδην, Δευκὴν Χιόνα καὶ Ἀφριανὴν Θάλασσαν— ὁ Τρομάρας μετὸν Ἀγκυρὰν τῆς Φιλίας— ὁ Ἑωσφόρος μετὸν Κναρόλεον Σημαίαν, Ἀρχιναύαρχον Θμιστοκλέα καὶ Ἀρχιζιάντην— ὁ Ἀσμοδαῖος μετὸν Ἀδρ Κολοκίθην Πάτερην, Ταυραγαίαν Κόρην, Τζι Τζι-Μποῦ-Μποῦ, Γλυκεῖαν 'Ελπίδα καὶ Ταπεινὴν Καρδίαν— ὁ Ἀνθισμένος Μενεξὲς μετὸν Ναυτοπούλαν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς Π. Σαουστόπουλον (λοιπὸν ἀναμῶν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου περὶ τῶν ὁποίων τόσον εἰκονικῶς γράφεις) Ναῦτην τῆς Λειβαθοῦ, 'Ηλίου, Α. Σ. Οἰκονομίδην, Κυριακὸν Πιπτινὸν (ὁ ὁποῖος ἐξεσπάσῃς!) Ἀγριάνθρωπον (εἰπὲ εἰς τὴν 'Ελένην, ὅτι περιμένω γράμμα τῆς) Μέλλουσαν Καλλιτέχνην (ἡ ὁποία θὰ στείλῃ τετράδια εἰς ὅσους τὴν ἐξήρτησαν ὥστε εἶναι περιττὸν νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὰς προτάσεις των, διότι ἔτσι

ζαλίζεται.) Ψάλλοντα Ρύακα (ποῦ νὰ εὔρω τὸ κατάλληλον πρόσωπον;) Μικρὸν Τυμπατιστήν (ἔστειλα.) Ἀγγελικὴν Καρμασούνα (τὰ περισσεύοντα φυλλάδια δόσε τα πούθενά ὡς δῆγμα) 'Ηνοχ 'Αεράκι (ἡ πρὸς τὸν Ν. Β. ἐπιστολὴ σου ἀπεστάλη.) 'Ολυμπιον Δία (μὰ δὲν ἤξευρες πῶς ἐγέλασα μετ' αὐτὰ τῆς Ναυτοπούλας!) 'Ελληρίδα Καλλιτέχνην (ὡραιοτάτη ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς σας.) 'Ισημερινὸν τοῦ Κόρμον (δύναται βεβαίως.) Ἀγνωστον Τύχην (χαίρω πολὺ πού ἐγίνες καλὰ) Χειμωνιάτικην Διακάδα (ἀφοῦ δὲν τὸ ἐγράψαν ἡ ἰδία δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ τὸ εἴπω) Δευκὸν 'Ελεφαντα, Δημήτηρ. Π. Δρίθαρ (ὄχι ὅταν καὶ μὴ ἄλλη λέξις ἐπαρμόζεται ἀκριβῶς ἡ λύσις δὲν θεωρεῖται λανθασμένη) Δεσὸν τῆς 'Ιδης (σὲ παραπέμπω εἰς τὸ Διεθνὲς Βιβλιοπωλεῖον, ὁδὸς 'Ερμού περὶ τοῦ φίλου σου ἐκείνου οὐδὲν γνωρίζω πόσον με συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολὴ σου!) Λαγάναν (μπα! μακάρι νὰ ἔγραψαν ὅλοι τόσον καθαρά!) Κρυσταλλοδὴ Πηγὴν (ὁ ἀδελφός σου δύναται νὰ μοῦ γράψῃ με οἰονδήποτε ἐκ τῶν προταθέντων ψευδωνύμων,) Βίγλαν (ἡ ὁποία λέγει: ἂν αὐτὴ μετὸν σιγαλὸν τῆς τρόπου κάμνεις πολλὴν ἐργασίαν, ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης ὅμως μετὸν δυνατὸν τῆς τρόπου χίμην τριπλάσιαν ἐργασίαν, Δευκὴν Πόλιν, (ἔχε διλγην ὑπομονήν!) Ἀλ. Οἰκονομίδης εὐρίσκειται πολὺ μακρὰν) Φύλλερ Τριανταφύλλου, Στρατηγὸν Ἀνρίθαρ (κατενόησαν ἀσμένον διὰ τὴν μετὰ τοῦ Μικροῦ Διαβόλου ἀλληλογραφίαν του) Γενναίον Ἀργοναῦτην, Λούσιον (τί λαμπρὰ ἐπιστολὴ! ἂ μὰ μετὸν καλῶν πολλὴν τοιαύτην ἐκπράξις!) Ἀρτεμιν Χατίνογλον (ταῖνία ἐδιορθώθη πρότερον ψευδωνύμω νὰ σοῦ ἐκλέξω) Ἐμπεδοκλέα (ἔστειλα) Δημήτριον Ἀγριακατοῦκῶν (γάρκα μου λοιπὸν συγχά!) Γεράσιμον Κ. Λοσκαράτον Νικόλαον Μαυρίνην (ἔστειλα) Σταύρον 'Ιωσήφιδην (ἔστειλα) Σείριον, Κόρην τοῦ Ναυπλίου (ναί! πάντοτε νὰ μοῦ στέλλῃς κατὰ τί νὰ ἤξευρες αὐτὰ πού δημοσιεύω ἀπὸ πόσα τὰ διαλέγω) Δαιμόνιον Περιχλέα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὅσπην ἀγάπην) Οὐρανίαν Ἐμμανουήλ (ἔστειλα καὶ ἐλπίζω ὅτι τώρα τὰ ἔλαβες) Κρατισκίλειαν, Πολικὸν Ἀστέρα (ἂ ἐξαίρεται οἱ Κινέζοι!...) Ἐλένην Σκλάβου (ὑπάρχουν ἄλλοι λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ἐν τοῦτοις σε συγχάρω διὰ τὴν ἰδέαν σου) Γενναίον Λέσβιον (ἡ ἀδελφὴ σου δύναται νὰ μοῦ γράψῃ με ὅποιον ψευδωνύμον θέλῃ) Πλοίαρχον Κορκοράν, Ἐκτορα τὸν Τρῶα (ναί! εἶνε μὴ καὶ ἡ αὐτὴ) Λαδομένον Πορτικὸν (χαίρω πολὺ ἐγίνες ἐντελὲς καλὰ) Ἀγγουρολογιώτατον, Ἀταγίδα (ναί!) Σοφὸν Σωκράτην (κατὰ φύλλον ὄχι μόνον κατὰ φακέλους) Ρόδορ τοῦ 'Απριλίου, Οὐράνιον Τόξον, Ζαπτιδα (σὲ συγχάρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς, δὲν ἔγω ἀμφιβολίαν ὅτι εἰς τὰς γενικάς ἐξετάσεις θὰ πάρῃς ἤριστα εἰς ὅλα τὰ μαθήματα.) Νέον 'Ηρακλῆα, Μικρὸν Περιέρων, Πῶς τα περτῆς (δὲν ἐσημείωσες ὅμως καὶ τὰς λύσεις; τί ἐγὼ θὰ τὰς εὔρω;) Θέλπουσαν (πῶς εἶνε τώρα ἡ μητέρα;) Πλοίαρχον Νέμον, Βωπίδα (πόσον με εὐχαρίστησε ἡ ἐπιστολὴ σου ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν) μα τί; ἐνόμιζες ὅτι μόνον ὅσοι ἐξεπαθόνουν μοῦ γράφουν;) Κεραυρόν (ὁ κ. Χατζιδάκης σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις περὶ τῶν ποιημάτων του) ὁ Ἀνανίας ἐξετασθὲν μετὸν φράσιν σου ἐκείνην.) Ἀρθόδρον Κοῦν (κ' ἐγὼ πάντοτε σ' ἐνθυμούμαι.) Ἀγνωστον (πρὸς τὸ παρὸν οὐδεμίαν παρατήρησιν ἔχω καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ μοῦ δώσης ποτὲ ἀφορμὴν νὰ σοῦ χάσω.) Χιονοκίπῃ 'Ολυμπον, 'Ολυμπον τῆς Λέσβου (ἐπέγρασα τὰ γραμμάτια σου εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων.) Σοφίαν Ε. Βαλάχην Χαράλαμπον Κ. Σκλάβον (ἔστειλα) Τρομάραν (ὁ Τόμος ἐστάλῃ τὸν ἔλαβε; κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6ην Μαρτίου θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου

Ὁ γάρτῃ των λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφεῖ μαι: εἰς φοιτῆλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ. 1.

122. Μεταγραμματισμός.

Ποταμοῦ τῆς Ἰταλίας ἐγὼ ἤλλαξα κεφάλαι καὶ τὸν ἕκαμα ἰχθύν. ἂς τὸν κάμουν τώρα καὶ [ἄλλοι.]

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

125. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι ἰσχυρός, πρωτεύω, Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης. Πανταχοῦ τὴν λύπην φέρω, Ἄν με ἀναγραμματίσης.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Μεσαιῶνος

124. Συλλαβικὸν τοῖμα.

- 1, Τὸ πρῶτον ἐδοξάσθη πρὸ τῆς ἀρχαίας Τροίας.
- 2, Τὸ δευτέρον μου εἶνε 'Ρωμαῖος ποιητής.
- 3, Εἰς τῶν ρημάτων ζῆτει τὸ τρίτον τὰς χορείας.
- 4-5, Εὐκόλως μὰς εὐρίσκει τὰ πρῶτ' ἂν εὕρῃ τίς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Λουκίου τοῦ Ἀρχαδικοῦ

123. Πυγμαίς.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νάναγινώσκειται τὸνομα νήσου ἑλληνικῆς, αἱ δὲ κτῶ σιγμαί τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νάποτελῶσι τὸνομα ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, αἱ ἀνωτέρω ἐξ χώρας τῆς Ἀφρικῆς, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες ἀρχαίου βασιλέως, καὶ αἱ ὑπεράνω δύο ζῶου.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Τορκίλλ, τοῦ

126—129. Μαγικὸν γράμμα.
Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γραμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζον ἄλλας τόσας.—Ροῦς, νέος, Πάρος ἄλμη.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πηνόου τῆς Εὐρήμου

150. Ἀκροδοιχίς.

Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα θεοῦ:

- 1, Ὀπλον τῶν Ἀρχαίων. 2, Μουσικός. 3, Λίθος πολυόμοιος. 4, Ποταμός. 5, Κράτος Εὐρωπαϊκόν.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Εὐθινοῦ 'Γυμνοῦ

151. Ἀκροδοιχίς.

Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης.

- 1, Μέρος τῆς οἰκίας. 2, Καρπός. 3, Προσφιλὲς τοῖς φίλοις τῆς Διαπλάσεως πρόσωπον. 4, Θεός. 5, Ἠπειρος.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Εὐκράτου Ζώνης

152. Διπλῇ Ἀκροδοιχίς.

Τὰρχικα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα φιλοσόφου, τὰ δὲ τρίτα θηρίου:

- 1, Ἀγαλματοποιός. 2, Πόλις τῆς Θεσσαλίας. 3, Στρατηγός. 4, Ρωμαῖος Αυτοκράτωρ. 5, Ποταμός τῆς Ἀσίας. 6, Πηγήν.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Ἀρχύρη Α. Σαπουνάκη

153. Ἐρωτήσις.

Τὸ ὠρολόγιον κατὰ τί διαφέρει τοῦ πέντητος; Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Ναυπλίου

154. Ἐλλισποδομορφόν.

φθ-μγστ-ε-φθστ-ε-νμς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ

ΛΥΣΕΙΣ

των πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 3 καὶ 10 Ιανουαρίου ε. ε.

1. Μανία (μα, ν, α).— 2. Μενίδι (μέν, ἦδη.)

3. Δ Δ Ρ Ω Ν 4. Μ
Δ Δ Υ Σ Ο Υ Σ
Ρ Υ Ω Κ Υ Ρ Ο Σ
Ω Σ Κ Ι Μ Ω Δ Ο Σ
Ν Σ Ι Μ Ω Ν Ι Δ Η Σ

5—9. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γραμματος γ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: γεννῶ, ἀγκυλῶ, Γαλλία, γίγας, γάμος.— 10. Ἰκετά ἐλέει.